

[Freddy Madsen.]

Vi afviser også alle andre indgreb, der er vendt imod de arbejdende her i landet. Det drejer sig både om de forslag, der er fremkommet om momsforhøjelser under debatterne, det drejer sig om de forslag, der nu, synes jeg, lidt mærkværdigt er luftet her i dag om at lave en eventuel bunden opsparring.

Vor stilling er altså en klar afvisning af de lovforslag, der her foreligger. Vi har i debatterne anvist efter vores opfattelse realistiske veje til, hvordan det kunne gøres anderledes. Jeg synes, man skal mærke sig de organisationer, som meget klart har sagt fra i denne sag. Jeg synes fremfor alt, at man skal bemærke, at fagbevægelsen meget markant både i spørgsmålet om regeringens lovforslag, men også når det drejer sig om hr. Hilmar Baunsgaards forslag, meget klart har sagt fra.

Det er derfor også, må jeg sige, med en lille smule undren og en lille smule bekymring, at vi i de sidste dage har hørt de udtalelser, som er fremsat af nogle af lederne for socialdemokratiet. Vi hørte først, at hr. Anker Jørgensen forleden dag var velvilligt indstillet over for hr. Hilmar Baunsgaards forslag. Et par dage senere så jeg til min glæde, at hr. Anker Jørgensen tilsyneladende havde ændret opfattelse og nu stod på det standpunkt, som også vi har, at det blankt måtte afvises. Nu hører jeg altså i dag, at hr. Per Hækkerup, sådan måtte jeg forstå hans udtalelser, igen i hvert fald havde en vis form for sympati for noget af det, der ligger i den retning. Nu kan jeg naturligvis have misforstået tingene, og det håber jeg at jeg har. Men under alle omstændigheder ville det af hensyn til offentligheden og ikke mindst af hensyn til arbejderklassen være meget rart at få en klar tilkendegivelse fra socialdemokratiets side af, om man klart vil afvise de forskellige forslag, der ligger om indgreb imod dyrtidsreguleringen. Jeg tror, det vil være meget rimeligt og meget godt, om vi fik en sådan klar tilkendegivelse. Dermed ville der være garantier for, at det var en aldeles enig arbejderbevægelse, der afviste disse ting. Fordi jeg har den opfattelse, at der ikke kan regeres mod en enig arbejderbevægelse i dette land, tror jeg, at alene det ville være tilstrækkeligt til at sikre, at de mere eller mindre asociale forslag

om indgreb mod dyrtidsreguleringen, der ligger her fra forskellig side, klart blev afvist også her i tinget.

Vi siger altså klart fra over for de ting. Vi føler os også overbevist om af den debat, der føres ude omkring, at vi derved er i god overensstemmelse med arbejderne, tjenestemændene og funktionærerne. Jeg synes, at regeringen skal lægge sig på sinde, at man ikke kan komme igennem med disse asociale forslag, uden at der kommer en overordentlig voldsom reaktion imod dem også ude i befolkningen.

Poul Westergaard (DR):

Jeg skal ikke gå tilbage og starte ved faraonerne i det gamle Ægypten, jeg skal såmænd nøjes med at gå $1\frac{1}{4}$ år tilbage og minde om, at dengang lokkede de 4 EF-partier her i tinget sammen med landbrugsorganisationerne og sammen med arbejds-giverne Danmarks befolkning til at stemme ja til EF. Man lokkede med gyldne tider, hvis vi sagde ja, og man truede med arbejdsløshed og økonomisk ruin, hvis vi stemte nej. Det var i og for sig ikke overraskende, at der, efter at afgørelsen var faldet, også var skabt store forventninger hos lønmodtagerne, som de også i en vis udstrækning ved voldsom kamp fik indfriet ved overenskomsterne sidste forår, herunder ikke at forglemme også en forbedring af dyrtidsreguleringsordningen.

Vi var nogle stykker, der forinden afgørelsen besindigt advarede imod de politiske børnelokkere og bussemænd. Vi gjorde bl. a. opmærksom på, at de såkaldte EF-fordele ved forhøjede fødevarerpriser ensidigt ville tilfalde en begrænset befolkningsgruppe og ikke ville kunne forbedre Danmarks betalingsbalancesituation, hvis de højere eksportindtægter blot blev brugt til forbrugsudvidelser hos denne befolkningsgruppe.

Vi fremhævede stærkt, at både landbruget og ikke mindst industrien ville komme til at opleve meget væsentlige omkostningsstigninger på råvaresiden, og at den brede befolkning ville få betydelige fordyrelser af sine leveomkostninger.

Endelig gjorde vi opmærksom på, at hele denne udvikling blot ville sætte yderligere skub i inflationen til glæde for Danmarks jordejere, de daværende jordejere, og skabe nye fordelingsmæssige og sociale problemer.